

Arrest

nr. 40 315 van 16 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BÜCHLER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, bent in 1978 in Jerevan geboren. Uw vader is van Armeense afkomst en uw moeder is van gemengde Azeri-Armeense afkomst. Uw grootvader langs moederszijde was immers van Azeri-afkomst. Na het uitbreken van het Armeens-Azerische conflict kende uw gezin problemen omwille van de deels Azeri-afkomst van uw moeder. Hierdoor besloten jullie in 1993 naar de Russische Federatie te verhuizen. U bleef er gedurende drie jaar in Rostov wonen. In 1995 beëindigde u er tien klassen school. Omwille van het toenemende nationalisme verhuisden jullie in 1996 evenwel terug naar Armenië. U werd na uw terugkeer uit de Russische Federatie in Armenië afgekeurd voor uw militaire dienst. U werd in 1996 in elkaar geslagen waardoor u een oog kwijtraakte. Omwille van jullie problemen besloten jullie in 1998 opnieuw het land te verlaten. Eind 1998 arriveerde u

in Nederland, waar u samen met uw ouders en zus asiel vroeg. Op 1 december 2004 vlogen jullie vanuit de luchthaven van Schiphol met de hulp van de organisatie IOM terug naar Armenië. U vestigde zich op uw vroegere adres in Jerevan. Alle bureaus haatten jullie omwille van de afkomst van uw moeder. Lente 2005 drong een groep van zeven criminelen 's nachts jullie woning binnen, sloegen jullie en verkrachtten uw gezinsleden en uzelf. Ze hadden messen en pistolen bij zich. Ze vroegen hoe jullie durfden terug te komen. Ze bedreigden jullie door te zeggen dat ze weer zouden langskomen indien jullie hiervan aangifte zouden doen. Toen u op 4 april 2007 in een ondergrondse winkelbuurt aan het wandelen was, werd u door een aantal jongens geslagen. U bloedde aan uw hoofd en uw oog. De ouders vluchtten en u ging in een hoek staan. De politie kwam en beval u met hen mee te gaan. U werd naar het politiebureau gebracht waar u werd geslagen en verkracht door twee politiemedewerkers. Ze wisten wie u was en zeiden dat ze u niet zouden helpen. De metropolitie belde hierop een ambulance die u naar een psychiatrische inrichting stuurde in de wijk Avan in het noorden van Jerevan. U kreeg er veel inspuitingen, werd er zowel door zieken als door het personeel verkracht en misbruikt voor experimenten. Op 16 april 2007, nadat u twaalf dagen in de inrichting had gezeten, werd u ineens vrijgelaten. Uw vader had intussen aangifte gedaan van uw verdwijning. Hij diende bij de centrale politie klacht in wegens het feit dat u op straat werd geslagen, bij de politie werd geslagen en in het ziekenhuis werd verkracht. U was na uw verblijf in de psychiatrische inrichting blind geworden. U ging naar het ziekenhuis in Jerevan waar u geopereerd werd. Uw moeder was na een van deze gebeurtenissen verhuisd naar het huis van haar vader in Kirovobad in Azerbeidzjan. Samen met uw vader vloog u op 14 januari 2009 vanuit de luchthaven Zvartnots in Jerevan naar Minsk in Belarus. Uw vader kende er smokkelaars die mensen naar West-Europa brachten. Uw vader gaf iemand \$2000. U verbleef drie dagen bij de moeder van de smokkelaar in Minsk. Vervolgens reisde u met een vrachtwagen via Polen en Duitsland door naar België, waar u op 17 januari 2009 aankwam en drie dagen later, op 20 januari 2009, asiel vroeg.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw terugkeer in Armenië in december 2004 op zeer ernstige wijze werd vervolgd louter en alleen omwille van de deels Azeri-afkomst van uw moeder. Er moet echter worden opgemerkt dat u de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft weten te maken.

U verklaarde dat u sinds 1996, toen u in Armenië in elkaar werd geslagen en hierbij een oog verloor, slechtziend bent en dat u na uw opname in de psychiatrische inrichting in het noorden van Jerevan in april 2007 blind bent geworden aan uw linkeroog (CGVS, p. 5 en 11). U legde in dit verband een medisch attest voor van eind 2007 waarin staat dat u in het ziekenhuis werd opgenomen met een plotse vermindering van uw gezichtsvermogen aan uw linkeroog na een verwonding (zie document 2 in groene map). Afgezien van het feit dat het hoogst merkwaardig is dat anno 2007 oftewel zo'n zestien jaar na het uiteenvallen van de Sovjetunie een medisch attest wordt uitgereikt waarop bovenaan "ministerie van Gezondheid van de Armeense Socialistische Sovjetrepubliek" staat voorgedrukt, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (met name het verslag van uw opeenvolgende gehoren bij de Nederlandse IND in het kader van de asielaanvraag die u in Nederland indiende op 7 november 1998) en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, dat uw slechtziendheid veel eerder is opgetreden, meer bepaald in 1990, waarvoor u in januari 1991 in Moskou drie operaties onderging. Tijdens uw gehoor van 4 december 1998 voor de Nederlandse asielinstanties verklaarde u immers uw rechteroog verloren te zijn en niets te zien met uw linkeroog als gevolg van een incident dat zich op 25 december 1990 zou hebben voorgedaan (gehoorverslag Nederlandse asielinstanties dd 4 december 1998, p. 4, 5, 6 en 8). Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat u van 1991 tot april 1997 in Moskou woonde (gehoor Nederlandse asielinstanties dd 4 december 1998, p. 3 en 4), waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u in 1996 in Armenië in elkaar zijn geslagen en hierdoor een oog hebben verloren. Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dan ook dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u omwille van ernstige vervolgingsdaden die u na uw terugkeer uit Nederland in uw land zou hebben ondergaan blind zijn geworden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd.

Uw verklaringen als zou het gangbaar zijn dat men in uw land omwille van zijn deels Azeri-afkomst anno 2005 zo zwaar vervolgd wordt (CGVS, p. 10) stemmen daarenboven niet overeen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is gevoegd. Hieruit blijkt namelijk dat "in de afgelopen jaren geen informatie bekend is geworden die zou duiden op vervolging van Azeri zijdens de overheid of intolerantie van de kant van de Armeense bevolking. Zij zouden in het dagelijkse leven geaccepteerd zijn en niets te vrezen te hebben. (...) Lokale mensenrechten NGO's en de ombudsman melden geen klachten van Azeri te hebben ontvangen over discriminatie of geweld van de overheid of burgers". Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Mochten uw verklaringen toch geloofwaardig zijn, quod non, is het voorts niet aannemelijk dat u nergens klacht zou hebben ingediend naar aanleiding van de verschillende ernstige vervolgingsdaden waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest (CGVS, p. 10 en 11). Zo diende u geen klacht in nadat zeven indringers bij u thuis binnenvielen, spullen meenamen, u hierbij sloegen en u alsook andere gezinsleden verkrachtten, hoewel uit uw verdere verklaringen nochtans blijkt dat uw vader bij de centrale politie van de republiek Armenië had gewerkt en hij naar aanleiding van latere feiten waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden wel een klacht zou hebben ingediend (CGVS, p. 13). Wat dit laatste betreft, moet worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen bewijs voorlegde van de door uw vader ingediende klacht (CGVS, p. 14). Nu legde u weliswaar een kopie voor van een communiqué van de politie aangaande de door uw vader ingediende klacht. Aangezien het hier slechts een kopie betreft, biedt dit document echter geen garantie qua authenticiteit. Dit communiqué, dat niet ondertekend is en geen adres vermeldt van de uitreikende instantie, vermeldt bovenaan de data 5 en 7 april 2006, waaronder verder vermeld staat dat uw vader op 5 april een beroep deed op de politie aangaande een aanval op u de dag voordien. Volgens uw verklaringen deed dit incident zich echter voor in 2007 en niet in 2006 (CGVS, p.11). In ditzelfde communiqué staat verder dat u zich op de dag van de feiten meldde tot het medische centrum "Malatia", waar uw vader verklaard heeft dat uw verwondingen te maken hadden met het feit dat u zich aan een stang had gestoten. Uzelf verklaarde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal nochtans dat u van bij het politiebureau rechtstreeks naar een "gekkenhuis" of psychiatrische inrichting werd overgebracht (CGVS, p. 8). U maakte met andere woorden nergens melding van het feit dat uw vader met u naar een medisch centrum zou zijn gegaan waar hij verklaringen zou hebben afgelegd over hoe u uw verwondingen zou hebben opgelopen. Dit document kan, in tegenstelling tot wat u verklaarde, dan ook geenszins als een bewijs worden beschouwd van de door u aangehaalde problemen (CGVS, p. 11). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Het is verder evenmin aannemelijk dat u naar aanleiding van de verschillende verkrachtingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden nooit een dokter zou hebben opgezocht, al was het maar om de door u ondergane aanrandingen te laten vaststellen (CGVS, p. 14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

Er moet bovendien worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel geldig identiteitsdocument voorlegde. Ook in dit verband kan trouwens geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou uw vader uw identiteitsdocument bij uitstek, namelijk uw Armeens paspoort, waarmee u op 14 januari 2009 vanuit de luchthaven in Jerevan uw land verliet, na aankomst in Minsk door de smokkelaar hebben laten vernietigen (CGVS, p. 9). Dit geldt des te meer gezien zowel uw vader als uzelf, die beiden reeds in Nederland asiel hadden gevraagd, verondersteld worden het belang te kennen van het voorleggen van een identiteitsdocument aan de asielinstanties waar u een asielaanvraag indient. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties informatie die in uw paspoort is vevat, zoals het door u verkregen visum voor uw reis naar België, probeert achter te houden.

Uit uw verklaringen blijkt tenslotte dat u in België ook asiel vraagt om medische redenen (CGVS, p. 5). Uw advocate gaf op het einde van uw gehoor trouwens ook aan dat u in België reeds via de hiertoe geëigende procedure een aanvraag had ingediend om er te mogen verblijven om medische redenen. Zoals hierboven aangetoond, kan uit uw verklaringen evenwel niet worden afgeleid dat deze problemen zouden zijn veroorzaakt door de door u ter staving van uw asielaanvraag aangehaalde vervolgingsfeiten. De medische attesten die opgemaakt werden door dokter Van Herck en dokter/psychiater Krabbé en die door uw advocate, meester Alexandra Büchler, samen met haar verzoekschrift op 31 augustus 2009 naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werden gestuurd, geven aan dat u lijdt aan PTSS als gevolg van de mishandelingen die u in de periode 2004-2009 onderging. In haar verzoekschrift naar de RVV schrijft uw advocate dat uw slechtiendheid het gevolg is van de mishandelingen die u in 2007 onderging. Zoals hierboven reeds uitvoerig staat beschreven, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd dat uw slechtiendheid veel eerder is opgetreden, meer bepaald in 1990, en dat u ook reeds in Nederland, waar u dus in 1998 asiel vroeg, met psychologische problemen kampte. Hieruit kan geconcludeerd worden dat deze attesten louter op basis van uw verklaringen werden opgesteld. Zij leveren met andere woorden geen bewijs van de problemen die u na 2004 in uw land verklaarde te hebben meegemaakt. De in deze attesten aangehaalde geheugen- en concentratiestoornissen waaraan u zou lijden, bieden bovendien geen afdoende verklaring voor de totale discrepantie tussen uw verklaringen voor de Nederlandse asielinstanties enerzijds en uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties anderzijds.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat ten aanzien van u een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op

het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, waarvan een aantal reeds hierboven werd besproken, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw tijdelijke Nederlandse identiteitskaart van asielzoeker evenals die van uw vader tonen aan dat u in Nederland als asielzoeker geregistreerd stond, wat ik niet betwist. Uw invaliditeitsattest vermeldt dat u invalide bent van de eerste graad, wat ik evenmin in twijfel trek. Afgezien van het feit dat het eigenaardig is dat het door u voorgelegde medische attest een stempel evenals een opschrift vermeldt die nog dateren uit de tijd van de Sovjetunie (zie supra), waardoor ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van dit attest, staat hierin nergens vermeld in welke omstandigheden u de in dit attest vermelde verwonding opliep. Het is tenslotte opvallend dat in dit attest vermeld staat dat u op 5 december 2007 in het ziekenhuis werd opgenomen, terwijl u hiervan geen melding maakte tijdens uw opeenvolgende gehoren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat hij zich niet kan verzoenen met de motieven van de bestreden beslissing.

Hij vraagt in hoofddeorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen, de zaak opnieuw over te maken aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en te bevelen dat een deskundige wordt aangesteld die verzoekers emotionele en psychologische toestand onderzoekt.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om subsidiaire bescherming.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te toetsen betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Verzoeker heeft geen enkel document neergelegd dat zijn asielrelaas kan staven.

Verzoeker beweert dat al zijn problemen te maken hebben met de etnische afkomst van zijn moeder (gehoorverslag CGVS 23 juli 2009, 10), maar hij bewijst niet dat zijn moeder van gemengde Armeens-

Azerbeidzjaanse afkomst is. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar een fotokopie neergelegd van wat naar zijn zeggen de geboorteakte van zijn moeder is, maar hieraan kan geen bewijswaarde worden verleend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker heeft in de loop van de asielprocedure verschillende geneeskundige getuigschriften neergelegd. Hij voert in zijn verzoekschrift aan dat het uiterst aannemelijk is dat hij wegens zijn afkomst het slachtoffer is geweest van zeer zware vervolgingsdaden aangezien verschillende artsen menen dat hij aan het posttraumatische stresssyndroom lijdt en dat dit te wijten is aan ernstige mishandelingen. Een geneeskundig getuigschrift is echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De geneeskundige getuigschriften tonen niet aan dat verzoeker het slachtoffer is geweest van de door hem aangehaalde mishandelingen en evenmin dat deze mishandelingen verband houden met de etnische afkomst van zijn moeder.

Verzoeker heeft tijdens het gehoor verklaard dat zijn vader in zijn plaats bij de politie klacht indiende, dat de politie zei dat ze enkel tegen de jongeren die verzoeker op straat hadden geslagen een zaak kon openen en dat de politie aan zijn vader een bewijs gaf (gehoorverslag CGVS 23 juli 2009, 13-14). Verzoeker laat echter tot op heden na om dit bewijs aan de Belgische asieldiensten over te leggen en hij geeft evenmin aan waarom hij dit document niet heeft bezorgd of kan bezorgen. Hij heeft wel een fotokopie neergelegd van een document dat volgens de officieuze, Franse vertaling een mededeling is van de Armeense politie. Aangezien het een fotokopie is, kan er echter geen bewijswaarde aan worden verleend. Overigens bevat dit document geen handtekening of stempel.

Verzoeker heeft geen enkel bewijs neergelegd van zijn identiteit, noch van zijn reisweg. Hij beweert dat zijn paspoort en zijn vliegtickets werden vernietigd door de vrachtwagenbestuurder die hem van Minsk naar Brussel bracht. Volgens verzoekers verklaringen wilde de bestuurder niet dat verzoeker documenten bij zich had en kon hij zijn paspoort niet aan zijn vader teruggeven omdat zijn vader wilde dat hij het zou meenemen. Toen de bestuurder zei dat hij het paspoort zou vernietigen, zou verzoekers vader geantwoord hebben: *“Doe maar”* (gehoorverslag CGVS 23 juli 2009, 9; overnameverzoek 20 januari 2009, vraag 27). Dit is weinig geloofwaardig aangezien een paspoort voor een asielzoeker van wezenlijk belang is om zijn identiteit te bewijzen. Zoals de Commissaris-generaal terecht opmerkt, mag zeker van verzoeker en zijn vader verwacht worden dat ze weten hoe belangrijk het is om aan de asieldiensten een identiteitsdocument voor te leggen, vermits ze allebei reeds eerder asiel hadden aangevraagd in Nederland. Verzoeker heeft wel fotokopieën neergelegd van zijn Nederlandse identiteitsbewijzen. Daargelaten het feit dat hieruit niet kan afgeleid worden dat het om verzoeker gaat aangezien de foto's op deze stukken onherkenbaar zijn, moet worden vastgesteld dat het om fotokopieën zonder bewijswaarde gaat.

2.2.4. Volgens verzoeker was de gemengde Armeens-Azerbeidzjaanse afkomst van zijn moeder de reden voor de zware mishandelingen waarvan hij het slachtoffer werd. Uit het zich in het administratief dossier bevindende Algemeen ambtsbericht Armenië van 23 januari 2009 blijkt nochtans dat etnische Azeri vanwege hun afkomst in Armenië niet vervolgd of gediscrimineerd worden: *“In de afgelopen jaren is geen informatie bekend geworden die zou duiden op vervolging van Azeri zijdens de overheid of intolerantie van de kant van de Armeense bevolking. Zij zouden in het dagelijkse leven geaccepteerd zijn en niets te vrezen hebben. De Azeri die momenteel in Armenië woonachtig zijn, zijn sociaal geïntegreerd en profileren zich niet als etnische Azeri. Ze spreken Armeens, hebben veelal Armeense namen aangenomen en hebben in veel gevallen een baan, soms bij de overheid. Zij worden beschouwd als Armeense staatsburgers met de hiermee verbonden rechten en plichten. Lokale mensenrechten NGO's en de ombudsman melden geen klachten van Azeri te hebben ontvangen over discriminatie of geweld van de overheid of burgers.”* Verzoekers bewering dat hij verschillende malen zwaar mishandeld werd als gevolg van de etnische afkomst van zijn moeder, staat haaks op deze informatie. Verzoeker heeft een Armeense naam, hij is in Armenië geboren, hij spreekt geen Azeri en ook zijn moeder sprak Armeens. Bovendien was zijn vader etnisch Armeens en was zijn moeder deels van Armeense afkomst (gehoorverslag CGVS 23 juli 2009, 10). Uit niets blijkt dus dat verzoeker en zijn familie niet volledig in de Armeense samenleving zouden geïntegreerd zijn of zich als etnische Azeri zouden geprofileerd hebben.

2.2.5. Verzoeker is er niet in geslaagd om zijn relaas op enigerlei wijze te staven en zijn verklaringen zijn in strijd met de beschikbare informatie. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas en maakt hij niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

voormelde wet van 15 december 1980 of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van deze wet.

Verder toont verzoeker niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Armenië een toestand heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van dezelfde wet.

Tot slot blijkt uit wat voorafgaat dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er is aldus geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER